

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2007. június 7.*

A C-362/05. P. sz. ügyben,

Jacques Wunenburger (képviseli: E. Boigelot ügyvéd)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. szeptember 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: J. Currall és G. Berscheid, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: V. Dehin ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts (előadó) tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský és T. von Danwitz bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. február 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésében Jacques Wunenburger az Elsőfokú Bíróság T-370/03. sz., Wunenburger kontra Bizottság ügyben 2005. július 5-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2005., I-A-189. o.) (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletével az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek az Európai Közösségek Bizottsága által egy kinevezési eljárás során hozott három

határozat (a továbbiakban együttesen: megtámadott határozatok) megsemmisítése iránt benyújtott keresetét. E határozatokban a Bizottság mint kinevezésre jogosult hatóság egy másik jelöltet nevezett ki, valamint elutasította a fellebbező jelentkezését és panaszát.

Jogi háttér

- 2 Az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata – a jelen ügyre hatályos változata szerint – 7. cikkének (1) bekezdésében az alábbiakról rendelkezik:

„A kinevezésre jogosult hatóság kizárólag a szolgálat érdekei szerint eljárva és állampolgárságra való tekintet nélkül kinevezéssel vagy áthelyezéssel osztja be az egyes tisztviselőket a saját besorolási osztályukon vagy szolgálatukon belüli besorolási fokozatuknak megfelelő beosztásba.

[...]”

- 3 A személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése értelmében:

„Az e személyzeti szabályzat alapján egy meghatározott személyre vonatkozóan hozott minden határozatot írásban haladéktalanul közölni kell az érintett tisztviselővel. A tisztviselőt hátrányosan érintő minden határozatnak tartalmaznia kell az aljául szolgáló indokokat.”

4 A személyzeti szabályzat 29. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Mielőtt egy intézmény egy üres beosztását betöltené, a kinevezésre jogosult hatóság mérlegeli, hogy:

a) a beosztás betölthető-e előléptetéssel vagy az intézmények közötti [helyesen: az intézményen belüli] áthelyezéssel;

[...]

és ezután követi a vagy képesítéseken, vagy vizsgákon, vagy mind képesítéseken, mind vizsgákon alapuló versenyvizsgára vonatkozó eljárást [...]

5 A személyzeti szabályzat 45. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Az előléptetésről a kinevezésre jogosult hatóság határoz. Az előléptetés a tisztviselőnek azon besorolási osztály vagy szolgálat következő magasabb besorolási fokozatába történő kinevezésével történik, amelyhez a tisztviselő tartozik. Az előléptetés kizárólag olyan tisztviselők közüli választással történhet, akik besorolási fokozatukban egy minimális időszakot letöltöttek, az előléptetésre alkalmas tisztviselők érdemeinek összehasonlítása és a róluk szóló értékelések figyelembevétele után.

[...]”

A jogvita alapját képező tényállás

- 6 2002. szeptember 19-én az EuropeAid Együtműködési Hivatal „Afrika, Karib-tenger, Csendes-óceán” C igazgatóságának A 2-es besorolási fokozatú igazgatói álláshelyének betöltése érdekében a Bizottság közzétette a COM/138/02. számú álláshirdetést (a továbbiakban: álláshirdetés). Az álláshirdetés az alábbi feladatokat sorolta fel: a működési időszak során mindvégig biztosítani a projektek és programok hatékony és eredményes lebonyolítását azok kialakításától egészen a végső értékelésig, valamint a projektmenedzselési feladatok afrikai, karibi és csendes-óceáni képviseltek felé történő leosztásának előkészítése és felügyelete. További követelményként szerepelt a jelentős személyzeti igazgatási tapasztalat, a nagy létszámú személyi állomány irányításával és felügyeletével kapcsolatos, igazolt menedzsmentismeretek megléte, illetve a fontossági sorrend meghatározásának képessége és jó kommunikációs készség.
- 7 A fellebbező – aki ebben az időben a Külkapcsolatok Főigazgatóságának A 3-as besorolási fokozatú tisztviselőjeként a Bizottság horvátországi képviselőtét vezette – 2002. szeptember 27-én kilenc további jelentkezővel együtt beadta jelentkezését az említett állásra.
- 8 Az EuropeAid Együtműködési Hivatal főigazgatója (a továbbiakban: főigazgató) – miután valamennyi jelöltet meghallgatta – 2002. november 18-i feljegyzésében (a továbbiakban: a főigazgató feljegyzése) tájékoztatta a Bizottság Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóságát arról, hogy a jelentkezőket két csoportra osztotta. Az első csoportba hat jelentkező tartozott, akiket ő „alkalmasnak talált arra, hogy a szóban forgó feladatot ellássák, és akik [...] megfeleltek mind az előírásoknak, mind az említett állással kapcsolatos kihívásoknak”, míg a második csoportba négy jelentkező tartozott, akik „nem rendelkeztek a szóban forgó álláshoz szükséges valamennyi tulajdonsággal, ismerettel vagy képességgel”. A fellebbező ez utóbbi csoportba került.

- 9 Ezt követően a kinevezési tanácsadó testület elfogadta a főigazgató feljegyzésében szereplő első csoportba tartozó hat jelentkező nevét tartalmazó listát. A kinevezési tanácsadó testület 2002. december 12-i véleményében úgy vélte, hogy négy pályázat, köztük A. Naqvié a kiválasztási eljárás további részében is figyelembe vehető. 2003. január 8-án a Bizottság – kinevezésre jogosult hatóságként eljárva – úgy határozott, hogy az említett állásra A. Naqvit nevezi ki (a továbbiakban: kinevezési határozat).
- 10 Egy 2003. március 11-én kelt levélben a fellebbezőt arról tájékoztatták, hogy a szóban forgó állásra beadott pályázatát nem fogadták el (a továbbiakban: a pályázat elutasításáról szóló határozat). 2003. április 2-án a fellebbező panaszt nyújtott be a kinevezési határozat ellen. E panasz elutasításáról 2003. július 14-én született határozat (a továbbiakban: a panasz elutasításáról szóló határozat)
- 11 2004. március 11-i határozatával – amely 2004. április 1-jén lépett hatályba – a Bizottság a személyzeti szabályzat 50. cikkének alkalmazásával A. Naqvi nyugdíjazásáról határozott. E határozatot követően új kiválasztási eljárásra került sor (a továbbiakban: második kiválasztási eljárás), amelynek során a fellebbező szintén beadta pályázatát. Pályázatát nem fogadták el; a fellebbező e második kiválasztási eljárás eredményét nem vitatta.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 12 A fellebbező 2003. november 5-én a megtámadott határozatok megsemmisítésére irányuló keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

- 13 A Bizottság kérelmében a kereset okafogottságának megállapítását, illetve másodlagosan a fellebbező által előadott kérelmek elutasítását kérte.
- 14 A Bizottság álláspontja szerint a kereset okafogottá vált, mivel A. Naqvit nyugdíjazták, illetve a második kiválasztási eljárás miatt, mivel azon a fellebbező is részt vett, és akinek ebből kifolyólag immár nem fűződött érdeke az eljárás folytatásához.
- 15 Az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottság által a kereset okafogottságára vonatkozóan előadott kérelmet.
- 16 Az Elsőfokú Bíróság egyrészt kimondta, hogy a jogvita tárgya továbbra is fennáll, mivel a kinevezési határozat 2004. április 1-jéig hatályos volt, illetve a pályázat elutasításáról szóló határozat továbbra is hatályban van.
- 17 Az Elsőfokú Bíróság másrészt a Bíróság 207/86. sz., Apesco kontra Bizottság ügyben 1988. április 26-án hozott ítéletének (EBHT 1988., 2151. o.) 16. pontjára és az Elsőfokú Bíróság T-182/94. sz., Marx Esser és Del Amo Martinez kontra Parlament ügyben 1996. szeptember 24-i ítéletének (EBHT-KSZ 1996., I-A-411. és II-1197. o.) 41. pontjára hivatkozva úgy vélte, hogy a fellebbező továbbra is rendelkezik a szóban forgó kiválasztási eljárás jogszerűségével kapcsolatos ítélethez fűződő érdekekkel, hogy a feltételezett jogellenesség a jövőben ne ismétlődhessen meg hasonló eljárásban.
- 18 Megsemmisítés iránti keresetének alátámasztására a fellebbező első jogalapjában előadta, hogy a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdését, amikor nem közölte a panasz elutasításáról szóló határozat alapjául szolgáló indokokat.

- 19 Az Elsőfokú Bíróság ezen első jogalapot a megtámadott ítélet 28–35. pontjában arra hivatkozva utasította el, hogy a panasz elutasításáról szóló határozatban szereplő indokolás alapján érthető az említett határozat érdemi jogalapja, és az abban foglaltak alapján megállapítható, hogy a személyzeti szabályzatnak a kiválasztási eljárás jogszerűségére vonatkozó rendelkezéseit tiszteletben tartották-e.
- 20 Második jogalapjában a fellebbező a személyzeti szabályzat 7. cikkének, 29. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 45. cikke (1) bekezdésének megsértésére, valamint a bizalomvédelem, az egyenlő bánásmód és a szakmai előmenetelhez való jog elvének megsértésére hivatkozik.
- 21 Az Elsőfokú Bíróság e második jogalapot szintén elutasította, mivel álláspontja szerint elsőként a megtámadott ítélet 51–60. pontjában a főigazgató kiválasztási eljárásban való részvétele önmagában nem minősült jogellenesnek, és nem befolyásolta a kinevezési tanácsadó testület függetlenségét. Mindebből következően az eljárás nem vezetett a fellebbező hátrányos megkülönböztetéséhez. Az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy a panasz elutasításáról szóló határozatban szereplő szempontok az álláshirdetésben is szerepeltek, és hogy a követelmények valamennyi A 2-es besorolási fokozatú állások sajátosságait tükrözték. Ebben az összefüggésben az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a főigazgató feljegyzésében szereplő „állással kapcsolatos kihívások” kifejezés tartalmát nem szabad eltúlozni.
- 22 A megtámadott ítélet 61–83. pontjában az Elsőfokú Bíróság másodsorban úgy vélte, hogy A. Naqvi az álláshirdetésben előírt valamennyi feltételnek eleget tett, és a kinevezésre jogosult hatóság az illető jelentkezésének elfogadásakor nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát.

A felek kérelmei

23 Jacques Wunenburger azt kéri, hogy a Bíróság:

- nyilvánítsa fellebbezését elfogadhatónak;
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

és a keresetről maga határozzon, amelynek során

- semmisítse meg a kinevezési határozatot;
- semmisítse meg a pályázat elutasításáról szóló határozatot;
- semmisítse meg a panasz elutasításáról szóló határozatot;
- a Bizottság csatlakozó fellebbezését – mint elfogadhatatlant vagy legalábbis mint alaptalant – utasítsa el;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- elsőként nyilvánítsa a csatlakozó fellebbezését elfogadhatónak és alaposnak, következésképpen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az elutasítja a Bizottság által az okafogyottságra vonatkozóan első fokon előadott kérelmeket;

- határozzon a költségekről;

- a fellebbezést – mint elfogadhatatlant vagy legalábbis mint alaptalant – utasítsa el;

- Jacques Wunenburgert kötelezze a jelen fellebbezés költségeinek viselésére.

A csatlakozó fellebbezésről

25 Mivel a fellebbezésről csak akkor lehetséges határozni, ha a Bíróság elutasítja a Bizottság által benyújtott csatlakozó fellebbezést, elsőként az említett csatlakozó fellebbezésről szükséges határozni.

A felek érvei

- 26 Csatlakozó fellebbezésének alátámasztására a Bizottság elsőként előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság az ugyanilyen jellegű esetleges későbbi jogellenes eljárások megelőzésének teljes mértékben elméleti lehetősége alapján eljárva állapította meg a fellebbezőnek az eljáráshoz fűződő érdekét.
- 27 A Bizottság ezzel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy a fellebbező vitatja a főigazgatónak a jelentkezők előválogatásában betöltött szerepét. Jelen esetben azonban kizárólag olyan ténybeli körülményről van szó, amely más ügyben nem fordulhat ismét elő. Az Elsőfokú Bíróság egyébként túlzottan kiterjesztette a Bíróság Apesco kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében [hivatkozás fent] adott okfejtését, mivel a jelen eset – vagyis egy kinevezési okmány – nem mutat kellően mechanikus ismétlődést.
- 28 Másodsorban a Bizottság előadja, hogy bár a fellebbezőnek vitathatatlanul érdeke fűződött a második kiválasztási eljárásban neki címzett határozat megtámadásához, azonban semmilyen keresetet nem nyújtott be, mivel inkább fenntartotta a megtámadott ítélet alapjául szolgáló ügyben benyújtott keresetét. A Bizottság szerint jelen ügyben olyan eljárási szabálysértés történt, amelyet az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania, és ki kellett volna mondania az az eljárás okafogyottságát.
- 29 A csatlakozó fellebbezéshez fűzött kiegészítő beadványában a Bizottság elismeri, hogy hibát vétett annak feltételezésével, hogy a második kiválasztási eljárás keretében hozott kinevezési határozatok megsemmisítését a fellebbező kérheti, mivel – a szervezeti egységek átszervezésre vonatkozóan rendelkezésre álló széles mérlegelési jogköre alapján – a Bizottság immár csökkentette az igazgatók számát, és sor került egy – ugyanazon főigazgatóságon dolgozó – igazgató A. Naqvi

megüresedett álláshelyére történt áthelyezésére. A Bizottság ugyanakkor előadja, hogy e körülmények azt támasztják alá, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a fellebbező számára kedvező határozata sem bírt volna tényleges kihatással, mivel a kereset teljes mértékben okafogyottá vált.

- 30 A fellebbező úgy véli, hogy a Bizottság csatlakozó fellebbezése elfogadhatatlan, mivel a megtámadott ítélet nem sérti a Bizottságot, ugyanis a kereset – mint alaptalan – elutasításra került.
- 31 A jogalappal kapcsolatban a fellebbező elsőként előadja, hogy a csatlakozó fellebbezés nem fogadható el, mivel a Bizottság nem támasztotta alá, hogy a jogvita okafogyottá vált.
- 32 A fellebbező úgy véli, hogy a Bizottság állításával ellentétben A. Naqvi nyugdíjazását követően nem ért el mindent, amit a pályázat elutasításáról szóló határozat és a kinevezési határozat megsemmisítésével elérhetett volna.
- 33 Egyebekben, bár a második kiválasztási eljárás során beadhatta jelentkezését, ez a tény még nem szüntette meg a megtámadott határozatok jogellenességét.
- 34 A fellebbező másodsorban úgy véli, hogy a Bizottság túlzottan megszorítóan értelmezi az eljáráshoz fűződő érdek fogalmát, amikor megkerüli azt a kérdést, hogy a fellebbezőnek fűződik-e érdeke egyrészt az eljárás jogellenességének, másrészt a pályázat elutasításáról szóló határozat jogellenességének megállapítását kimondó ítélethez avégett, hogy ilyen jogellenes határozatok a jövőben ne fordulhassanak elő.

- 35 A fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság csak az állandó ítélkezési gyakorlatot alkalmazta, amikor a megtámadott ítélet 19. pontjában kimondta, hogy a jogvita tárgya továbbra is fennáll.

A Bíróság álláspontja

A csatlakozó fellebbezés elfogadhatóságáról

- 36 A Bíróság alapokmánya 56. cikkének második bekezdése értelmében fellebbezéssel bármelyik fél élhet, akinek indítványait egészben vagy részben elutasították.
- 37 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy elfogadható az Elsőfokú Bíróság ítéletének az egyik fél elfogadhatatlansági kifogását elutasító része elleni fellebbezés, még akkor is, ha az Elsőfokú Bíróság később ugyanebben az ítéletben a keresetet – mint alaptalant – elutasította (a C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-1873. o.] 50. pontja, valamint a C-141/02. P. sz., Bizottság kontra max.mobil ügyben 2005. február 22-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-1283. o.] 50. és 51. pontja).
- 38 Jelen esetben nem vitatott, hogy a Bizottság – mint az a megtámadott ítélet 12. pontjából következik – az Elsőfokú Bíróság előtt okafogyottsági kifogást adott elő, illetve hogy e kifogás az említett ítélet 21. pontjában elutasításra került, valamint az Elsőfokú Bíróság a keresetet – mint alaptalant – elutasította.

- 39 Márpedig a keresetet érdemben elutasító ítélet ellen benyújtott csatlakozó fellebbezés elfogadhatóságának eldöntéséhez nem kell különbséget tenni aszerint, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt előadott és általa elutasított kifogás a keresetnek elfogadhatatlanság vagy okafogyottság miatt történő elutasítására irányul-e. Valójában két olyan eljárásjogi kérdésről van szó, amelyek elfogadása esetén az Elsőfokú Bíróság nem határozhat a kereset érdeméről.
- 40 Következésképpen a Bizottság csatlakozó fellebbezése elfogadható.

A csatlakozó fellebbezés megalapozottságáról

- 41 A Bizottság által előadott okafogyottsági kifogás elutasításával az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 19. pontjában egyrészt kimondta, hogy a jogvita tárgya továbbra is fennáll, mivel a kinevezési határozat továbbra is hatályos, illetve a pályázat elutasításáról szóló határozat szintén hatályos. A megtámadott ítélet 20. pontjában az Elsőfokú Bíróság másrészt azt is kimondta, hogy a fellebbező továbbra is rendelkezik az eljáráshoz fűződő érdekekkel annak elkerülésére, hogy a felrótt jogellenesség a szóban forgóhoz hasonló eljárásban a jövőben ne ismétlődhessen meg.
- 42 Elsőként emlékeztetni kell arra, hogy az eljáráshoz fűződő érdekek – a kereset tárgyára tekintettel – a kereset benyújtásakor kell fennállnia, ellenkező esetben a kereset elfogadhatatlannak minősül. A jogvita tárgyának – az eljáráshoz fűződő érdekekhez hasonlóan – a bírósági határozat kihirdetéséig ki kell tartania, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik; ez tehát feltételezi, hogy a kereset eredményén keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (lásd e tekintetben az 53/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1965. o.] 21. pontját, valamint értelemszerűen a C-19/93. P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-3319. o.] 13. pontját és a C-174/99. P. sz., Parlament kontra Richard ügyben 2000. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-6189. o.] 33. pontját).

- 43 Amennyiben azonban a fellebbező eljáráshoz fűződő érdeke az eljárás során megszűnik, az Elsőfokú Bíróság által az ügy érdeméről hozott határozat számára semmilyen előny nem jár.
- 44 Jelen esetben nem vitatott, hogy amikor a fellebbező benyújtotta keresetét, rendelkezett az eljáráshoz fűződő érdekekkel, mivel a megtámadott határozatok számára sérelmet okoztak (lásd e tekintetben az 50/84. sz., Bensider és társai kontra Bizottság ügyben 1984. november 27-én hozott ítélet [EBHT 1984., 3991. o.] 8. pontját, valamint a C-61/96., C-132/97., C-45/98., C-27/99., C-81/00. és C-22/01. sz., Spanyolország kontra Tanács egyesített ügyekben 2002. április 18-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-3439. o.] 23. pontját). A fellebbező keresete tehát elfogadható volt.
- 45 Igaz az is, hogy a második kiválasztási eljárás révén – amelynek megszervezésére az A. Naqvi nyugdíjazását követően került sor – a megtámadott határozatok az Elsőfokú Bíróság által hozott ítélet kihirdetésének időpontjára okafoyottá váltak.
- 46 Tulajdonképpen – mint azt a főtanácsnok indítványának 41. pontjában is kifejti – e második kiválasztási eljárás a fellebbező szempontjából megfosztotta hatályától a kinevezési határozatot. Mivel e határozat elválaszthatatlan volt a pályázat elutasításáról szóló határozattól, és a panasz elutasításáról szóló határozat csak az első két határozatot erősítette meg, a második kiválasztási eljárás – már ami a fellebbezőt illeti – valamennyi megtámadott határozatot megfosztotta hatályától.
- 47 A megtámadott határozatok okafoyottsága – amely a kereset benyújtását követően következett be – azonban önmagában nem jelenti azt, hogy az Elsőfokú Bíróság az ítélet kihirdetésének időpontjában a kereset tárgyának hiányában vagy a keresethez fűződő érdek hiányában köteles lenne megállapítani az okafoyottságot.
- 48 Elsőként meg kell állapítani, hogy miután az Elsőfokú Bíróság meghozta határozatát, a jogvita tárgya továbbra is fennáll, mivel a megtámadott határozatokat a Bizottság alakszerűen nem vonta vissza.

- 49 Az Elsőfokú Bíróság tehát joggal mondta azt ki a megtámadott ítélet 19. pontjában, hogy a jogvita tárgya továbbra is fennáll.
- 50 Másodsorban a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a felperesnek fennmaradhat valamely közösségi intézmény által hozott jogi aktus megsemmisítéséhez fűződő érdeke azért, hogy e jogi aktus állítólagos jogellenessége a jövőben ne ismétlődhessék meg (lásd e tekintetben a 92/78. sz., Simmenthal kontra Bizottság ügyben 1979. március 6-án hozott ítélet [EBHT 1979., 777. o.] 32. pontját, az AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 21. pontját és az Apesco kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 16. pontját).
- 51 Ez az eljáráshoz fűződő érdek az EK 233. cikk első bekezdéséből következik, amelynek értelmében azok az intézmények, amelyek aktusait a Bíróság semmisnek nyilvánította, kötelesek megtenni a Bíróság ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket (lásd e tekintetben a Simmenthal kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 32. pontját és a 76/79. sz., Könecke kontra Bizottság ügyben 1980. március 5-én hozott ítélet [EBHT 1980., 665. o.] 9. pontját).
- 52 Ugyanakkor ez az eljáráshoz fűződő érdek csak akkor áll fenn, ha a feltételezett jogellenesség a fellebbező által benyújtott kereset alapjául szolgáló ügyben szereplő körülményektől függetlenül a jövőben is megismétlődhet.
- 53 A megtámadott ítélet 20. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a fellebbező megőrizte a szóban forgó kiválasztási eljárás jogszerűségével kapcsolatos ítélethez fűződő érdekét, hogy a feltételezett jogellenesség a szóban forgóhoz hasonló eljárás során a jövőben ne ismétlődjék meg.

- 54 Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a fellebbező által előadott jogalapra hivatkozott, amelynek értelmében a kiválasztási eljárás a jelentkezőknek a főigazgató feljegyzése alapján történt előválogatása miatt jogellenes volt. Az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy nem zárható ki, hogy a főigazgató egy későbbi analóg kiválasztási eljárás során is hasonló szerepet tölthet be.
- 55 Végül tehát ellenőrizni kell, hogy a fellebbező által jelen esetben feltételezett jogellenesség – amelynek lehetőségét az Elsőfokú Bíróság a fellebbezőnek az eljáráshoz fűződő érdeke alátámasztására elfogadta – alkalmas-e arra, hogy a megtámadott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő körülményektől függetlenül a jövőben is megismétlődhessék.
- 56 Mint azt a főtanácsnok indítványának 45. pontjában előadta, a tisztviselői állások betöltésére irányuló határozatok soha nem mechanikusan, ugyanolyan módon ismétlődnek, mivel minden egyes határozat egyedi és a jelentkező egyéni tulajdonságainak mérlegelésétől, illetve a betöltendő állásra vonatkozó kihívásoktól függ, amelyek esetenként nagymértékben eltérőek lehetnek.
- 57 Ugyanakkor jelen esetben a fellebbező nemcsak a megtámadott határozatok jogszerűségét vitatja, hanem az azok elfogadásához vezető eljárást is. A fellebbező tulajdonképpen előadja, hogy az eljárás hátrányosan megkülönböztető volt, és ebből következően önmagában – vagyis a megtámadott határozatok tartalmától függetlenül – jogellenes. A fellebbező szerint a főigazgató feljegyzése anélkül kötötte a Kinevezési tanácsadó testületet és a kinevezésre jogosult hatóságot, hogy azok mérlegelhették volna az említett feljegyzésben nem előválogatott jelentkezők ismereteit és képességeit.

- 58 Mint azt a főtanácsnok indítványának 47. pontjában kimondta, ellentétben valamely betöltendő állásra beadott jelentkezések érdemi vizsgálatával, egy főigazgató által végzett, a kinevezési tanácsadó testületre és a kinevezésre jogosult hatóságra nézve kötelező előválogatást előíró kiválasztási eljárásra vonatkozó szabályok – mint amelyek a jelen ügyben a felperes álláspontja szerint fennállnak – hasonló eljárásokban valószínűleg a jövőben is alkalmazásra kerülnek.
- 59 A fellebbező szempontjából a szóban forgó állásra irányuló kiválasztási eljárás szabályainak jogszerűsége tehát az ehhez hasonló állásra irányuló jövőbeli jelentkezések lehetősége miatt releváns.
- 60 Az Elsőfokú Bíróság tehát joggal mondta ki a megtámadott ítélet 20. pontjában, hogy a fellebbező továbbra is rendelkezik az eljáráshoz fűződő érdekekkel.
- 61 A fenti megállapítások alapján ki kell mondani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 21. pontjában elutasította az okafogyottsági kifogást.
- 62 Mindebből következően a Bizottság által benyújtott csatlakozó fellebbezést – mint alaptalant – el kell utasítani, és határozni kell a fellebbezésről.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

- 63 A fellebbező által előadott első jogalap első része a tények elferdítésére vonatkozik, második része pedig téves jogalkalmazásra, illetve ellentmondásos és hiányos indokolásra vonatkozik.

Az első részről

- 64 A fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a főigazgató feljegyzésében szereplő tényeket.
- 65 A fellebbező az említett feljegyzésben szereplő megjegyzésből – amely szerint A. Naqvi „[...] a tervezéssel, a gondolkodással és elemzéssel, mintsem egy nagy létszámú operatív állomány újraszervezésével és vezetésével kapcsolatos feladatok ellátására tűnik inkább alkalmasnak” – tulajdonképpen azt a következtetést vonja le, hogy A. Naqvi nem rendelkezett egy nagy létszámú személyi állomány irányításának és ösztönzésének képességével. Márpedig a fellebbező szerint ez a képesség a szóban forgó állással kapcsolatban alapvető jelentőséggel bírt.
- 66 Ezzel kapcsolatban az EK 225. cikkéből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdéséből az következik, hogy a fellebbezés csak jogkérdésre vonatkozhat, és kizárólag az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására – kivéve, ha megállapításainak anyagi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárás iratokból ered – másrészt a tények értékelésére. A tények

mérlegelése, az Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve, nem minősül a Bíróság vizsgálata hatálya alá tartozó jogkérdésnek (lásd különösen a C-449/99. P. sz., EBB kontra Hautem ügyben 2001. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-6733. o.] 44. pontját, valamint a C-105/04. P. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8725. o.] 69. és 70. pontját, továbbá a C-113/04. P. sz., Technische Unie kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8831. o.] 82. és 83. pontját).

- 67 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tények feltételezett elferdítésének nyilvánvalóan ki kell tűnnie az aktában szereplő iratokból anélkül, hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 54. pontja, a C-167/04. P. sz., JCB Service kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8935. o.] 108. pontja és a C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-439. o.] 37. pontja).
- 68 A főigazgató feljegyzésének vizsgálatából azonban nem következik, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna a tényeket. Valójában kifejezetten bizonyításra került, hogy A. Naqvi megfelelt az állás leírásában felsorolt szempontoknak, amelyek alapján a főigazgató őt a szóban forgó állás vonatkozásában az igazgatói munkakör betöltésére alkalmas jelentkezők csoportjába sorolta. Következésképpen a főigazgató feljegyzéséből semmi nem utal arra, hogy A. Naqvi ne rendelkezett volna az említett állás betöltéséhez szükséges ismeretekkel.
- 69 Az Elsőfokú Bíróság tehát a megtámadott ítélet 63–68. pontjában a főigazgató feljegyzésében szereplő tények elferdítése nélkül állapíthatta meg, hogy A. Naqvi ténylegesen teljes mértékben eleget tett az álláshirdetésben előírt feltételeknek, és különösen rendelkezett a nagy létszámú személyi állomány vezetéséhez szükséges ismeretekkel.

- 70 Ezzel kapcsolatban bár igaz, hogy a főigazgató feljegyzése értelmében a nagy létszámú személyi állomány koordinálásával és felügyeletével kapcsolatos menedzsmentismeretek megléte lényeges szempont volt, az említett feljegyzésben az „inkább” kifejezés használatát A. Naqvi különböző ismeretei közötti mérlegelés kifejezéseként kell értelmezni. Mindebből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy A. Naqvi ne rendelkezett volna a szóban forgó álláshoz szükséges ismeretekkel.
- 71 Következésképpen a főigazgató feljegyzésének vizsgálatából nem következik az, hogy az Elsőfokú Bíróság nyilvánvalóan elferdítette volna az abban foglalt tényeket.
- 72 Az első jogalap első része tehát elfogadhatatlan.

A második részről

- 73 Első jogalapja második részében a fellebbező elsőként előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 32. pontjában a főigazgató feljegyzésével kapcsolatban kifejtettekkel ellentétben a panasz elutasításáról szóló határozat indokolása alapján nem érthető annak lényegi alapja. Mindebből következően az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 28–35. pontjában elutasította a személyzeti szabályzat 25. cikke második bekezdésének megsértésére vonatkozó jogalapot.
- 74 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság

eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a keresetben pontosan meg kell jelölni a megsemmisíteni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Az a fellebbezés, amely pusztán megismétli vagy szó szerint újra előadja az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett jogalapokat és érveket, ideértve azokat is, amelyek e bíróság által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak, nem tesz eleget az e rendelkezések által támasztott indokolási követelményeknek (lásd különösen a C-41/00. P. sz. Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2125. o.] 15. és 16. pontját, valamint a C-353/01. P. sz. Mattila kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. január 22-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1073. o.] 25. és 26. pontját).

75 Jelen esetben – az Elsőfokú Bíróság által tett, a személyzeti szabályzat 25. cikke második bekezdése megsértésének hiányára vonatkozó megállapítást a fellebbező fellebbezésében csak annyiban vitatja, hogy megismétli az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetében hivatkozott első jogalap alátámasztására előadott érveit. Ezt a jogalapot az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 28–35. pontjában elutasította. Ez a fellebbezés tehát az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kereset újbóli megvizsgálására irányul, ami a Bíróság alapokmányának 56. cikke értelmében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd különösen a C-352/98. P. sz., Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 35. pontját és a C-338/00. P. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9189. o.] 47. pontját).

76 Mindezek alapján e kifogást – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

77 A fellebbező másodsorban azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét ellentmondásosan és elégtelen módon indokolta, amikor a megtámadott ítélet 28–35. pontjában elutasította a fellebbező első jogalapját.

- 78 E tekintetben a Bíróság alapokmánya 53. cikkének első bekezdésével összefüggésben értelmezett 36. cikkének első mondatából az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéleteit indokolni kell, hogy az egyrészt lehetővé tegye az érdekelt felek számára az Elsőfokú Bíróság határozata indokainak megismerését, másrészt hogy a Bíróság kellő ismerettel rendelkezék felülvizsgálatának gyakorlásához (lásd a Technische Unie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 85. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 79 Jelen ügyben – mint azt a főtanácsnok indítványának 66. pontjában kiemelte – a megtámadott ítélet 28–35. pontjában az Elsőfokú Bíróság részletesen megvizsgálta a panasz elutasításáról szóló határozatot, illetve részletesen és egyértelműen kifejtette, hogy álláspontja szerint a Bizottság hogyan tett eleget a számára előírt indokolási kötelezettségnek.
- 80 Az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság más érdemi következtetésre jutott, mint a fellebbező, még nem jelenti azt, hogy a megtámadott ítélet az indokolás hiánya miatt jogellenes volna.
- 81 Az első jogalap második részét tehát – mint részben elfogadhatatlant, részben alaptalant – szintén el kell utasítani.
- 82 Mindebből következően a jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

- 83 Második jogalapjában a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság egyes bizonyítékokat elferdített, és tévesen alkalmazta a jogot, amikor a személyzeti szabályzat 7. cikkének, 29. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 45. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt nem semmisítette meg a megtámadott határozatokat.

Az első részről

- 84 A második jogalap első részében a fellebbező előadja, hogy a főigazgató feljegyzésében szereplő, a jelentkezéssel és A. Naqival kapcsolatos megállapítások azonosak, kivéve a „reformra való fogékonyságot”. Mivel A. Naqvit a főigazgató feljegyzése – elsősorban az „állással kapcsolatos kihívások” alapján – a jelentkezők első csoportjába sorolta, egyértelmű, hogy az említett kihívások valójában a „reformra való fogékonyságot” jelentik. Mivel a „kihívások” kifejezés jelentőségét nem szabad eltúlozni, az Elsőfokú Bíróság a jelentkezők kiválasztási folyamatában ezt az alapvető ténytet csak korlátozott hatállyal vette figyelembe. A fellebbező azt is előadja, hogy az „állással kapcsolatos kihívások[ra]” vonatkozó döntő szempont semmilyen formában nem szerepel az álláshirdetésben.
- 85 Az Elsőfokú Bíróság tehát – azzal, hogy úgy vélte, hogy a „kihívások” kifejezés jelentőségét nem szabad eltúlozni, illetve azzal, hogy nem ellenőrizte, hogy a kiválasztási eljárás megfelel-e az álláshirdetésben foglaltaknak – elferdítette a rendelkezésére álló tényeket.
- 86 Ezzel kapcsolatban – mint arra a főtanácsnok indítványának 74. pontjában is rámutat és amit a Bizottság is joggal támogat – meg kell állapítani, hogy a fellebbező azt kéri a Bíróságtól, hogy vizsgálja felül az Elsőfokú Bíróság előtt előadott tényekkel

kapcsolatos mérlegelést, ami azonban – a jelen ítélet 66. pontjában hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlat értelmében – kizárólagosan az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik, kivéve, ha megállapításainak anyagi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered, illetve az Elsőfokú Bíróság előtt előadott bizonyítékok elferdítésének esetét.

- 87 A fellebbező azonban semmilyen bizonyítékot nem ad elő arra vonatkozóan, hogy az iratokból az Elsőfokú Bíróság által tett megállapítások anyagi pontatlansága vagy a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi elferdítése következnek.
- 88 Az Elsőfokú Bíróság – a megtámadott ítélet 55. pontjában – mindenesetre kimondta, hogy a „követelmények” kifejezés alapja a főigazgató feljegyzése, és hogy e kifejezés hatálya nem túlozható el, mivel az kizárólag a főigazgató véleményének – a jelentkezők személyi kvalitásaira vonatkozó – kifejezése, amely az álláshirdetéshez képest nem jelent új szempontot. Ez a – kizárólag ténybeli – mérlegelés csakis az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik, amely jelen esetben nem lépte túl a tények és bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó hatáskörét.
- 89 A reformra való fogékonyságra vonatkozó szempontot illetően hozzá kell tenni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 57. és 58. pontjában kimondta, hogy az a követelmény, amelynek értelmében a jelentkezőknek képesnek kellett lenniük a reform véghezvitelére, egyértelműen következik az álláshirdetésnek a feladatok leírását tartalmazó részéből. A fellebbező e tekintetben egyetlen olyan bizonyítékot sem ad elő, amely alátámasztaná, hogy e megállapítás – az iratokban foglalt bizonyítékok alapján – anyagi pontatlanság vagy azon oknál fogva jogsértő, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna a tényeket.
- 90 A második jogalap első része tehát elfogadhatatlan.

A második részről

- 91 A második jogalap második részében a fellebbező vitatja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 54. pontjában tett megállapításait, amelyek értelmében a főigazgatónak a jelentkezők előválogatására történt felhatalmazása nem befolyásolta a kinevezési tanácsadó testület függetlenségét. A fellebbező úgy véli, hogy a Kinevezési tanácsadó testületet lényegében kötötte a főigazgató véleménye, mivel a kinevezési tanácsadó testület semmilyen körülmény alapján nem bírálhatta felül a főigazgató álláspontját, és az előválogatás során nem válaszhatott más jelentkezőket. Az Elsőfokú Bíróság tehát tévesen ítélte meg a főigazgató előválogatásának a kiválasztási eljárás kinevezési tanácsadó testület előtti részére gyakorolt kihatását. E kihatást jelen ügyben az is alátámasztja, hogy a kinevezési tanácsadó testület kizárólag a főigazgató feljegyzésében szereplő első csoportba sorolt jelentkezőket hívta be szóbeli meghallgatásra.
- 92 E tekintetben bár lehetséges, hogy a fellebbezés során az első fokon már megvizsgált jogkérdéseket vessenek ismét fel (lásd a C-68/05. P. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-10367. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot) – mint amilyen jelen esetben a kiválasztási eljárás lebonyolításának jogszerűsége – azonban a fellebbezés alátámasztásául szolgáló jogi érveket ilyen esetben külön jelezni kell. Nem felel meg tehát ennek a követelménynek az a fellebbezés, amely anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, mely a megtámadott ítéletben kifejezetten a téves jogalkalmazást azonosítaná, azoknak a jogalapoknak és érveknek az ismétlésére vagy szó szerinti átvételére szorítkozik, amelyeket már az Elsőfokú Bíróság elé terjesztettek (lásd a Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 54. pontját).
- 93 Jelen esetben tehát meg kell állapítani, hogy – mint azt a főtanácsnok indítványának 78. pontjában előadta – a fellebbező csak megismétli az Elsőfokú Bíróság előtt a megtámadott ítélet 39. pontjában foglalt érvelését anélkül, hogy a megtámadott ítélet jogellenességét eredményező, kifejezetten a téves jogalkalmazásra vonatkozó érveket is előadna.

- 94 A második jogalap második része tehát elfogadhatatlan.
- 95 A második jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.
- 96 A fenti megállapításokból következően Jacques Wunenburger fellebbezését teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 97 Az eljárási szabályzat 69. cikke 2. §-ának első bekezdése értelmében amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az eljárási szabályzat 70. cikke alapján a Közösségek és azok alkalmazottai közötti jogvitákban az intézmények maguk viselik saját költségeiket. Az említett eljárási szabályzat 122. cikke második bekezdésének értelmében azonban a 70. cikk nem alkalmazható valamely intézmény tisztviselője vagy egyéb alkalmazottja által az intézmény ellen benyújtott fellebbezés esetén.
- 98 Jacques Wunenburger, mivel a fellebbezés keretében előterjesztett jogalapjai tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére. A Bizottságot, mivel a csatlakozó fellebbezés keretében előterjesztett jogalapjai tekintetében pervesztes lett, Jacques Wunenburger kérelmének megfelelően kötelezni kell a csatlakozó fellebbezés költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság Jacques Wunenburgert kötelezi a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.**
- 3) A Bíróság az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.**

Aláírások